

K A R L M A R X

PUHE »THE PEOPLE'S PAPER» LEHDEN VUOSIJUHLASSA

PIDETTY LONTOOSSA 14. HUHTIKUUTA 1856^{23*}

Niin sanotut vuoden 1848 vallankumoukset olivat vain pieniä episodeja, Euroopan yhteiskunnan lujan pintakuoren vähäisiä halkeamia ja rakoja. Ne paljastivat kuitenkin kuoren alla piilevän pohjattoman kuilun. Ne saattoivat näkyviin lujalta tuntuvan pinnan alla väreilevän valtameren, jonka tarvitsi vain ruveta aaltoilemaan murskatakseen pirstaleiksi kokonaisia kallioisia mantoireita. Ne olivat proletariaatin vapautuksen — 19. vuosisadan salaisuuden ja vuosisatamme vallankumouksen salaisuuden — äänekästä ja sekavaa julkisaatamista.

Tämä yhteiskunnallinen vallankumous ei tosin ollut vuonna 1848 keksitty uutuuus. Höyryvoima, sähkö ja kehruukone olivat verrattomasti vaarallisempia kumousmiehiä kuin kansalaiset Barbès, Raspail ja Blanqui. Mutta vaikka ilmakehä, jossa elämme, painaa jokaista meistä 20 000 naulan voimalla, tunneteko sen? Ette enempää kuin eurooppalainen yhteiskunta tunsi ennen vuotta 1848 sitä ympäröivän ja joka puolelta puristavan vallankumouksen ilmapiirin.

On olemassa suuri 19. vuosisadalle leimallinen tosiasia, jota yksikään puolue ei tohdi kiistää. Toisaalta on herätetty eloon sellaiset teollisuuden ja tieteen voimat, jollaisista ihmiskunnan historian minään aikaisempana kautena ei ollut aavistustakaan. Toisaalta on havaittavissa merkkejä rappiosta, joka vie voiton kaikista historian tuntemista Rooman valtakunnan loppuaikojen kauhuista.

Nykyaikana tuntuu kaikessa olevan ristiriitansa. Näemme, miten koneet, joilla on ihmeellinen kyky vähentää ihmistyötä ja tehdä se tuloksellisemmaksi, näännyttävät ihmiset nälkään. Tähän asti tuntemattomat uudet rikkauden lähteet muuttuvat jonkin oudon, käsittämättömän lumousvoiman vaikutuksesta kurjuuden lähteiksi. Tuntuu kuin tekniikan voittojen hintana olisi moraalinen rappeutuminen. Ihminen näyttää muuttuvan toisten ihmisten tai oman kata-luutensa orjaksi sitä mukaa kuin ihmiskunta alistaa valtaansa luon-

toa. Tieteen kirkas valokaan ei näy voivan loistaa muuten kuin ai-noastaan sivistymättömyyden synkkää taustaa vasten. Kaikki löy-tömme ja koko edistyksemme tuntuu johtavan siihen, että aineelli-set voimat varustetaan henkisellä elämällä ja yksilöllisyytensä menet-tänyt ihmiselämä alennetaan pelkäksi aineelliseksi voimaksi. Tämä yhtäältä nykyisen teollisuuden ja tieteen sekä toisaalta nykyisen kur-juuden ja rappion välinen antagonismi, tämä aikakautemme tuotan-toivoimien ja yhteiskuntasuhteiden välinen antagonismi on kouraan-tuntuva, väistämätön ja kiistaton tosiasia. Yhdet puolueet valitta-vat sitä; toiset haluavat päästä eroon nykyaikaisesta tekniikasta pois-taakseen siten nykyiset ristiriidat; kolmannet kuvittelevat, että noin merkittävään teolliseen edistykseen on välttämättä liittyvä yhtä mer-kittävä poliittinen taantumus. Itse puolestamme emme ole kahden vaiheilla sen suhteen, minkä luontoinen on se ovela henkiolento, joka ilmenee alati kaikissa noissa ristiriidoissa. Tiedämme, että toimiak-seen asiaankuuluvalla tavalla yhteiskunnan uusien voimien on vain jouduttava uusien ihmisten haltuun, ja näitä uusia ihmisiä ovat työ-läiset. Työläiset ovat samanlainen nykyajan keksintö kuin koneetkin. Niissä ilmiöissä, jotka saattavat porvariston, ylimystön ja taantu-muksen kovaonniset profeetat hämmingin valtaan, me tunnistamme vanhan hyvän ystävämme Robin Goodfellow'n, vanhan myyrän, joka osaa kaivaa niin nopeasti maan alla, tuon mainion miinoittajan — vallankumouksen. Englannin työläiset ovat nykyaikaisen teollisuu-den esikoisia. Eivätkä he tietenkään riennä viimeisinä auttamaan tä-tä teollisuuden synnyttämää yhteiskunnallista vallankumousta, joka tietää vapautusta heidän omalle luokalleen kaikkialla maailmassa ja joka on luonteeltaan yhtä yleinen kuin pääoman herruus ja palkka-orjuus. Tiedän, miten sankarillisesti Englannin työväenluokka on käynyt taistelua viime vuosisadan puolivälistä alkaen, taistelua, jon-ka maine ei vähene siitä, että porvarilliset historioitsijat ovat jättä-neet sen vaiteliaasti varjoon. Keskiajalla Saksassa oli olemassa salai-nen tuomioistuin, niin sanottu Vehmgericht*, jonka tehtävänä oli kos-taa hallitsevien luokkien ilkitteot. Jos johonkin taloon oli piirretty punainen risti, niin ihmiset tiesivät jo, että Vehm oli tuominut tal-on haltijan. Salainen punainen risti on piirretty nyt Euroopan kaikkii-n taloihin. Tuomarina on nyt itse historia ja sen tuomion täytän-töönpanijana on proletariaatti.